

ע"פ 34449/01/16 - הנא עוידה, מוחמד טאהא נגד פרקליטות מחוז תל אביב פלילי

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים
ע"פ 34449-01-16 עוידה נ' פרקליטות מחוז תל אביב פלילי
עפ"ג 7675-02-16 טאהא נ' פרקליטות מחוז תל אביב פלילי
16 מרץ 2016

לפני: כב' הנשיאה דבורה ברלינר, אב"ד

כב' השופט ג'ורג' קרא, ס"נ

כב' השופטת אסתר נחליאל-חיאט

המערערים: הנא עוידה
מוחמד טאהא

נגד
המשיבה: פרקליטות מחוז תל אביב פלילי

נוכחים:

המערערת (הנא עוידה) ב"כ עו"ד עופר אלמוג

המערער (מוחמד טאהא) וב"כ עו"ד גיל באיער

ב"כ המשיבה - עו"ד איתי פרוסט

מערערת 1 - נאשמת הנא עוידה מערער 2 - נאשם מוחמד טאהא

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

עמוד 1

הדין בשני הערעורים 34449-01-16 ו- 7675-02-16 יאוחד כיוון שמדובר בערעורים על אותו פסק דין של בית משפט שלום בת"א.

ניתן והודע היום ו' אדר ב' תשע"ו, 16/03/2016 במעמד הנוכחים.

**אסתר נחליאלי-חיאט,
שופטת**

ג'ורג' קרא, ס"ב

**דבורה ברלינר, נשיאה
אב"ד**

עו"ד אלמוג: ככל שהפכתי בדבר וקראתי את גזר דינו של בית משפט קמא וככל שניסיתי ליישם את העובדות על הלכת "כתב", הגעתי למסקנה מדוע צריך לבטל את ההרשעה בעניינה של המערערת.

בהלכת "כתב" שני הפרמטרים המרכזיים מדברים על חומרת העבירה והאינטרס השיקומי של הנאשמת.

במקרה הנוכחי מדובר באחות שעבדה בבי"ח ומטעמים הומניטריים, מוסריים, סלחניים, רחמניים החליטה, ייתכן בשיקול דעת מוטעה, ואינני מצדיק את המעשה אבל אני בהחלט יכול להבין שבסיטואציה מסוימת אדם יכול לעשות את מה שהיא עשתה, היא נטלה תרופה על מנת לתת אותה לחבר, אח במקצועו, על מנת להקל על סבלה שלאמו שסובלת ממחלת הפרקינסון. אף אחד לא טוען שהתרופה הזו משככת בכאבים דווקא לפרקינסון. הרבה פעמים ההליכים להשיג תרופות הם נוקשים וזה לא חלילה מסביר את העובדה. היה פה שיקול דעת, צעד מוטעה מצד המערערת.

אין המדובר בתרופה שהיא נרקוטית וזה משהו שהוא מאוד חשוב גם לגבי חומרת העבירה. זו עובדה שידועה לפרקליטות, זה דברים שכתובים בתכתובת מול הפרקליטות וגם נטענו בפני בית משפט קמא.

זו תרופה שמגיעה באמפולות והיא לא מדידה. אי אפשר לדעת אם נלקחה אמפולה אחת שלוש או חמש. זו לא תרופה נרקוטית שמוחזקת בתוך ארון סגור. זה לא מה שאמור להקל או להסביר, אבל המערערת נטלה אחריות מלאה וסיפרה שלקחה 10 אמפולות כדי לעשות את מה שעשתה כדי להקל, כאשר טענה זו לא נסתרה והובא תצהיר שלהם שמסביר את מצבה הרפואי של האם.

ההחלטה של בית משפט קמא להרשיע ולא להכליל את המקרה הזה בגדר הלכת "כתב" אני סבור שהוא מוטעה מיסודו. גם נסיבות ביצוע העבירה כפי שפירטתי אותן וגם לגבי חומרת העבירה, אין ספק שהמערערת מואשמת ברף הנמוך ביותר של עבירת הגניבה אל מול האינטרס השיקומי של המערערת. אנחנו הסכמנו, על מנת להתחשב בשיקולי הענישה המרכזיים האחרים כמו האינטרס הציבורי, לפיטורים משירות המדינה. זה בהחלט דבר שמגשים את האינטרס הציבורי במסגרת כלל שיקולי הענישה. יחד עם זאת, ההרשעה פוגעת במערערת. הרשעה דינה שיטלו ממנה את הרישיון לעסוק כאחות. המדובר במקצוע שאתה מגיע אליו מתוך רצון לעזור, מתוך נתינה ונשאלת השאלה, אם בימ"ש ייקח את הזכות של אותה מערערת לעזור לאנשים על סמך טעות אחת, מה נשיג, כי כאשר בוחנים את הנסיבות, בהחלט ניתן להסתפק בהליך של אי הרשעה.

בבימ"ש קמא היא קיבלה 130 של"צ. אני מפנה לאחריות אותה נטלה המערערת. היא כמעט סיימה לבצע את כל עבודות השל"צ. הדברים האלה בהכרח מצביעים על כך שהמערערת שהעבירה היא נוף חריג בחייה ומשהו שלא מאפיין את ההתנהגות שלה, בהחלט יכול לאפשר לבימ"ש, דווקא במקרה הזה ובעבירת הגניבה, להסתפק באי הרשעה לא למנוע את המשך תעסוקתה בעתיד.

לשאלת בית משפט, על מה נשענת הטענה שיישאל רשיונה, כי היה כתוב בתסקיר שהיא עשויה לעמוד בפני וועדת משמעת, אני משיב שיש עו"ד שמתעסק בפן האזרחי, אבל כל מה שקורה בפרוטוקולים של וועדות משמעת בעבירות כאלה, לא היה פס"ד אחד של וועדת משמעת שלא נטל את הרישיון לעסוק, אז מכאן בימ"ש יכול להבין את הדברים, שלא לדבר על משהו מהותי נוסף בסיפור.

לשאלת בית המשפט, מה אומר הסעיף הרלוונטי לגבי שלילת הרישיון, אני משיב שיש שיקול דעת לוועדה שהיא רשאית לשלול את המקצוע. בפסיקה שלהם אין פעם אחת שלא נטלו את הרישיון.

הרבה פעמים אנחנו לא מתעסקים בהבחנות של הרישום הפלילי, המשמעות של הרשעה בפלילים בעבירת גניבה, גיליון הרישום הפלילי לא עושה הבחנה בין אדם שמואשם בגניבת תרופה לבין אדם שגנב מחנות והמערערת תצטרך כל החיים לחיות עם רישום פלילי בעבירת גניבה שזה בפני עצמו ישלול ממנה ויסגור בפניה דלתות בעיסוק כזה או אחר, כאשר אנחנו מדברים על נסיבות שבהחלט יכולות להצביע ולאפשר לבימ"ש לקבוע שהיא ביצעה את עבירת הגניבה, אבל להימנע מהרשעה.

אם בית משפט אומר לי שיש את ענין הגניבה, אבל בימ"ש לא יודע אם קטמין זה סם שעוזר לפרקינסון, בימ"ש קרא את התצהיר של האמא שהיא אומרת שהיא אפילו לא זוכרת אם זה עזר לה או לא עזר לה ולכן אנחנו לא יודעים אם זה גרם נזק, אני משיב שזה שהתרופה הזאת לא סם בארץ זה משהו עובדתי אבסולוטי. אני מניח שאם בנה של האם ביקש כדי להקל בסבלה והמערערת הסכימה לעשות את זה, ולא נטענה טענה אחרת, גברתי תשמע את המערערת וגם את המערער ולבימ"ש יש את היכולת להרגיש מול מי אתם ניצבים ולהבין שזה היה המצב. אינני יודע אם בפועל אותה תרופה שהיא נטלה עזרה לשיכון הכאבים בפרקינסון, מלבד העובדה שהבן אמר שזה עזר והיא עדיין נוטלת את התרופה הזאת דרך מרשם.

שירות המבחן נתן תסקיר מעמיק ולא ארחיב במילים.

עו"ד באיער: אני חוזר על נימוקי הערעור. הערעור הוא על עצם ההרשעה בלבד. בימ"ש קמא התייחס לשני קריטריונים עיקריים בנוגע לאי הרשעה. בימ"ש כתב שסוג העבירה לא מאפשר לוותר על הרשעה ועל כך אנו חולקים.

מבחינת בימ"ש קמא נכתב כי המדובר בעבירות רכוש הפוגעות בזכויות קנייניות. אני מפנה לעמ' 11 שורות 7 לפסק הדין. בכל הכבוד, גם אם מדובר בנימוק מסוים של בימ"ש קמא, הרי שעלינו לזכור שאנחנו מדברים ברכוש בשווי של עשרות שקלים בודדים.

נימוק שני של בימ"ש קמא שמדובר בנסיבות מעילה ואמון המעביד, המערער איננו עובד המקום. הטענה שמבחינת חומרת העבירה המעשה שלו פחות ערך ובימ"ש קמא לא התייחס לכך, מכיוון שהוא כותב בפסק הדין, עמ' 11 שורות 19-22, שלא נעלמה מעיניו הטענה אבל אין בכך כדי לשנות את התוצאה ועדיין בימ"ש היה צריך לעשות הבחנה בין המערער למערערת והוא לא עשה את ההבחנה, כיוון שיש הבדל בין אדם שעובד באותו מקום לבין אדם שאיננו עובד

באותו מקום. אומנם המערער שידל אבל הוא לא עובד באותו מקום ולא ניצל את האמון.

לגבי הטענה של סיכון הבריאות, טענה שבימ"ש קמא התרכז בה, בימ"ש קמא היה מוכן להניח על-פי דברי המערער החל מחקירתו במשטרה, שהתרופות יועדו לאמו, שהתרופות יועדו לענות על הצורך ברעידות בגופה, העובדה שהיא מתעוררת תוך שינה כיוון שאחרי 5 שעות שהשפעת הכדור מסתיימת היא מתעוררת והדבר מקשה עליה לישון בלילה.

לשאלת בית משפט, מדוע אדם צריך לגנוב תרופות, הרי יש מערכת רפואה בישראל, למה לא לקבל את זה במרשם על-פי הוראת הרופא שלה, אני משיב שהתקבלו תרופות, אני מפנה לנספח ד' לסיכום הייעוץ, שם ניתן לראות שהיא קיבלה כדור ובמרץ 2014 המצב שלה הלך והתדרדר, גבר רעד של יד ימנית, קושי להסתובב במיטה בשעות הלילה, אי יציבות בהליכה.

אני מפנה לתאריך ביצוע העבירה פברואר 2014 וכבודכם יסתכלו על נספח ד' התצהיר עם סיכום היעוץ הרפואי ואם אנחנו מסתכלים על המועדים, ניתן לראות שלמרות הטיפול התרופתי לא היה שיפור. במרץ 2014 המצב הולך ומתדרדר.

לשאלת בית המשפט, מי החליט לתת לה את תרופת הקטמין, אני משיב שהמערער במקצועו הוא אח מוסמך בבי"ח, הוא לא רשאי לקבוע איזה תרופה תיטול אמו, אך לא מדובר באדם בור מהישוב, לא מדובר באדם שלא מתעסק בתרופות, מדובר באדם שעל בסיס יומיומי מגיש תרופות לאנשים, גם אם על-פי החלטת רופא. אי אפשר להתעלם מהעובדה שהמערער מבין בתרופות. המערער פנה לרופאים, ביקש את התרופה והם לא הסכימו איתו.

אף בית חולים ציבורי לא יעסיק את המערער עם הרשעה לחובתו ובמידה והמערער יבקש לעבוד בארה"ב או בקנדה בתחום הרפואה, הוא לא יוכל לעשות זאת. אני חושב שזה דרסטי מידי בנסיבות הענין כאשר בימ"ש קמא היה מוכן להניח שהגרסה העקבית של המערער היא אותנטית, הוא לא קבע ממצאים כנגד הגרסה ובנסיבות הענין וכשאנחנו עוסקים בעבירה של שידול לגניבת מספר אמפולות ותסקיר חיובי, ניתן להסתפק באי הרשעה.

עו"ד פרוסט: יש פה סיפור של שניים שהחליטו מטעמיהם, וטעמיהם יכולים להיות מוסריים, לנהוג בניגוד לעצת הרופאים, המערער מחליט שהוא רופא, המערער מחליטה שהיא מאפשרת את הטיפול הרפואי והדבר המשמעותי ביותר שלא שם אותם סתם בעבירת הגניבה ושבימ"ש קמא ראה לנגד עיניו, זה ששניהם עושים זאת בתוך הפרת כל נורמה התנהגותית הקשורה ביסוד עבודתם בעולם הרפואה.

אומר חברי ביחס למערער, אין וועדת משמעת שלא הרשיעה והשעתה בנסיבות שכאלה, ובצדק. וכרגע הוא מגיע לבימ"ש ומבקש שלא תורשע ולא תושעה. הנזק בהרשעה כאן לא משליך על שיקול הדעת, שהרי העובדות הן עובדות שמופיעות בפניה, ולכן ההרשעה או אי ההרשעה לא תשנה.

העובדה שהמערער נטלת תוך הפרה מוחלטת, ללא שום ביסוס רפואי כלשהו, למעט הקלה על כאבים, היא פעולה חמורה. הית זו תרופה מצילת חיים ידועה לאותה מחלת פרקינסון של האם שלא היה כסף ולא היתה גישה, אולי הסיפור המוסרי היה מקבל משנה תוקף. אבל מדובר בגניבה זולה של משככי כאבים כאחרון הגנבים. למה? כי יש גישה. מתוך מה? מתוך הפרת אמון מוחלט של המעביד. במובן הזה מדובר בעבירה שבשום פנים ואופן לא ניתן, לא להרשיע בגינה.

אומר המערער שהמדובר בעבירות רכוש בשווי כמה שקלים. אני לא יודע מה השווי, אבל זו לא הנקודה, כי גם בימ"ש

קמא אומר שאין המדובר בעבירות רכוש בלבד, אלא במעילה ואי אמון.

המערער בלימודי הסיעוד המתקדמים שלו, ששואף להיות רופא בקנדה אולי, משדל, מנצל אדם אחר כדי לבצע עבורו את אותה גניבה פסולה ולכן אומר בימ"ש קמא, שהעובדה שהוא לא עובד לא משנה את התוצאה משום עבירת הכיעור ולמרות ההשלכות המוכרות והידועות לו.

אומר חברי שמתן התרופות ניתן מתוך הייאוש מהטיפול הרפואי. אז אם לרקע הטיפול באם אנחנו הולכים, יש פה הצטברות חמורה של סיכון של ממש, של אדם אחר, על-ידי שני האנשים הללו. אם כבר מדברים על המעטפת החיצונית שהונחה כאן כשתשית לפעולות המערערים, כי אז צריך להוסיף את הפעולה המסוכנת והרשלנית שיש לשלול משני המערערים כל אפשרות גישה להמשיך ולפעול כך ולכן יש להשאיר את ההרשעה על כנה.

המערער: כבודכם, אני שודלתי לעשות את המעשה ומאז ח"י הפכו לגיהנום, בעיקר אני מנסה לחפש את הדרך לעלות למעלה. זה דבר שהרס לי את כל מה שבניתי ב-18 שנים האחרונות. אני מתביישת במעמדי פה ומתנצלת על הכל.

עו"ד אלמוג: יש שני הליכים, מטעם המדינה ומטעם משרד הבריאות. במסגרת ההליך במשרד הבריאות שם יש הסכמה, שאם היא לא תורשע, יסתפקו בהליך של פיטורים משירות המדינה ולא הרחקה. פיטורים משירות המדינה לא מחייב אותה בסנקציה של נטילת הרישיון. הרחקה משירות המדינה, שזה פועל יוצא של ההרשעה שלה בביהמ"ש, יגרום לרשיונה להישלל.

המערער: כבודכם, קודם כל אני מבין את חומרת מעשי ואת כל התהליך שעברנו, שהוא פשוט חמור ביותר. הדבר היחיד שעשיתי, את המעשה המגונה הזה, היה כדי לעזור לאמא שלי. הסיבה שעשיתי את זה באופן עצמאי היא שאין לנו את היכולת ללכת לרפואה פרטית. אם תסתכלו בדיווחים, בסיכום המחלה, אמי התחילה עם חצי כדור והיום היא נוטלת 6 כדורים.

תרופת הקטמין היא כן לכאבים וכן להרגעה וזה נכתב בספרות. אני מוכן להציג מאמרים על זה.

הסיבה שקיצרתי את התהליך, זה מאחר והתהליכים הם כה ארוכים לרפואה המקצועית, אבל זה לא פוטר אותי מהמעשה. אני מתנצל, אני מצטער.

באי כח הצדדים: אני מקבלים את המלצת בית המשפט וחוזרים בנו משני הערעורים.

פסק דין

הקדשנו פרק זמן לא מבוטל לשמיעתם של שני הערעורים שבפנינו ולאחר שעשינו זאת המלצנו בפני שני המערערים לחזור בהם מהערעור. הנימוקים להמלצתנו עלו בהרחבה כחלק מהדיון.

עמוד 5

המלצתנו התקבלה שעל כן שני הערעורים נדחים.

יחד עם זאת, חזקה על הגופים הרלוונטיים שבפניהם תעמוד בעתיד שאלת העסקתם של מי מהמערערים, שיבחנו לגופן את מכלול הנסיבות ואת מלוא התמונה העולה מתיק זה.

ניתן והודע היום ו' אדר ב' תשע"ו, 16/03/2016 במעמד הנוכחים.

אסתר נחליאלי-חיאט,
שופטת

ג'ורג' קרא, ס"נ

דבורה ברלינר, נשיאה
אב"ד

הוקלדעלידיסימונהאלפסי